

Воля

Антін Павлюк

Ночі... дні... потоки... зливи... грози...

Понад шляхом білії берези...

Так би і текло...

Та ні! Одного ранку

Серце взяв, поклав його на леза,

Коливав, як ранок млу у полі,

Гострим променем поїв, – поїв

Та краяв...

Понад шляхом білії берези —

Пісня жит і поля, – до безкраю.